

faa er det aldeles uomgængelig nødvendigt. at forandre § 2 idetmindste i een Retning, som er foreslaaet af min ærede Rådo tilhviire (Ordf), da det ganske umuligt, synes det mig, lader sig hayde, at man skulde kunne fordre, at No-gen først skal gjøre Anmeldelse for Sundheds-politiet og dernæst skal sørge for, at de Syge eller Døde bringes fraborde, naar disse to Ting i Loven staae i den omvendte Orden. Og jeg kan i saa Henseende slet ikke lade gjælde, hvad den høitærede Finantsminister har peget hen paa, at, naar der bagefter An-meldelsen for Sundhedspolitiet bestemmes No-get om, at dette skal sørge for de Syges hen-sigtsmæssige Behandling paa et passende Sted, at det saa deri ligger, at man med den For-skrift ogsaa desuden skal gaae tilbage til den Sætning, som staaer foran Anmeldelsen, og betinge denne ved den senere. Jeg troer tvært-imod, at enhver Domstol vil være nødt til at frifjende en Mand, som med denne Lov i sin Haand kommer og siger: „Jeg har bragt mine Syge og Døde fraborde“ — maaskee i den samme Baad, hvori han selv gif fraborde — og som saa lige derfra gaaer hen og melder Sagen for Sundhedspolitiet og tilføier: „Jeg venter nu Deres videre Foranstaltninger“. Men jeg troer dog ikke, at det skulde være hensigtsmæssigt, hvis noget Saadant efter Lovens Udtryk kunde lade sig gjøre.

Jeg skal altsaa, efter hvad jeg her har til-ladt mig at udtale, stemme i det Væsentlige med min ærede Rådo tilhviire (Ordf), nemlig stemme imod § 1, fordi jeg ikke kan berolige mig ved den i mine Dine ubestemte Udtalelse fra Udenrigsministerens Side, og for væsent-lige Forandringer i § 2, i Henhold til hvad jeg nu har gjort opmærksom paa.

Røster: Da der oftere i denne Sag er blevet ytret, at der var en mindre god Over-ensstemmelse imellem de 2 Skrivelser fra Sundhedscollegiet, som her ere omtalte, saa skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man vistnok i saa Henseende er mindre vil-lig i sin Mening derom; thi for det Første ere de Forhold, hvorunder Skrivelserne ere frem-komne, meget forskellige, idet det ene Tilfælde, nemlig det i 1850, angaaer en mere localt her i Landet udbrudt Cholera-Epidemie, der, som

ogsaa Minoriteten i Udvalget fremhævede, mere maatte betragtes at staae under sundheds-politietlige Foranstaltninger, og ikke egentlig hørte under Quarantaine-foranstaltninger, hvor-imod den anden Skrivelse, den af 1851, angif-ten mere almindelig Betragtning af Cholera-forhold som indført fra et andet Sted. Men det Vigtigste, som her maa gjøre sig gjældende, troer jeg, er det, at imellem de 2 Tidspunkter, hvori disse Skrivelser ere afgivne, ligger en heel Erfaringsperiode om Choleraforholdene, en heel ny Choleraperiode, fra hvilken Lagerne, saavel her som i Nabolandet, have hentet ny Erfaring, der har ledet vort Sundhedscolle-gium til at udtale sig saaledes, som det er skeet i Skrivelsen af 1851. Derved maa det retfærdiggjøres, at en tilsyneladende Uover-ensstemmelse er fremkommen, og man kan vistnok ikke med Rette paaberaabe sig den som Grund til at stemme imod dette Lovudkast's vi-dere Fremme. Jeg maa endnu tillade mig en lille Bemærkning i Anledning af, hvad den ærede Minoritet har ytret angaaende det Hen-sigtsmæssige i, at henlægge Quarantaine-for-anstaltningerne under Marineministeriet. Jeg troer, at dette vilde være meget abnormt og No-get, som sikkerlig ikke finder Sted i noget an-det Land. Hos os sortere Sundhedscollegiet, de civile Lagers Ansættelse, Hospitalerne, Fød-selskiftelsen og andre saadanne Foranstaltnin-ger, der staae i Række hermed, under Justits-ministeriet, og det vil derfor vistnok ogsaa være hensigtsmæssigt, at Quarantainevæsenet henlægges under dette Ministerium.

Rirk: Da de to ærede sidste Talere have forekommet mig i Meget af hvad jeg havde at sige, saa staaer der ikke Meget tilbage for mig at ytre. Jeg troer ikke at kunne regnes blandt dem, der ville holde paa Quarantaine-Foran-staltningerne; tværtimod havde jeg ønsket, at Lovudkastet var blevet affattet i al Korthed, saaledes at det kun kom til at bestaae af en Paragraph, lydende saaledes: „Al Quarantaine er for Fremtiden ophævet.“ Det skulde jeg have været meget villig til, hvis Forhol-dene vare af den Bessaffenhed, at vi kunde sige, at vi vare Herrer i vort eget Huus; men det troer jeg tilforladelig ikke, at vi ere, efter hvad der fremgaaer af de Dplysninger